

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. února 2023 **odvolání obžalovaného J. S.**, nar. xxx v Xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. prosince 2021, sp. zn. 44 T 34/2021, a rozhodl

takto:

Podle 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 byl obžalovaný J. S. uznán vinným zločinem podílnictví dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, účinného do 31. 1. 2019, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let, zároveň mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 250 denních sazeb, kdy denní sazba činí 20 000 Kč, tedy v celkové výši 5 000 000 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný dále zavázán vydat poškozené Karlově Univerzitě, IČ: 00216208, bezdůvodné obohacení ve výši 19 990 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25% p.a., počínaje od 25. 6. 2021 do zaplacení, a poškozený Ing. M. D., nar. xxx, byl s nárokem na náhradu škody dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Uvedeného zločinu se dle skutkových zjištění obvodního soudu obžalovaný dopustil tím, že *„v měsíci dubnu roku 2018 poté, co si s jeho svolením u něho v jeho provozovně „Xxx xxx xxx“ v Xxx, Xxx, uskladnil A. L., nar. xxx, konvolut archiválií, čítající několik balíků historických písemností, které si A. L. zakoupil pro sebe od Ing. M. D., nar. xxx, za částku cca 100.000 Kč jako pozůstalost po zemřelém otci, z tohoto konvolutu archiválií vyňal nespécifikovatelné množství cenných archiválií, přinejmenším:*
  1. *„notářský instrument Petra Reindla z 1. června 1414, vydaný ve věci rozhodnutí odebrat Janovi z Jesenice doktorát kanonického práva a vyhlásit nad ním (v souvislosti s Janem Husem) ztížnou klatbu“*
  2. *„notářský instrument Martina, kdysi Havla z Trnavy, ze dne 2. prosince 1406, kterým se zveřejňuje rozsudek Blažejje, řečeného Vlka ze Strážné, děkana královské kaple Všech svatých a konzerváta pražské univerzity, ve sporu scholia pražské univerzity Jana z Borotína proti Pechovi z Borotína o dědictví“,*
  3. *„listinu papeže Klimenta VI. ze dne 26. ledna 1347 (Avignon), kterou papež Kliment VI. dává souhlas k založení Univerzity Karlovy“, a*
  4. *„transsumpt této listiny v podobě notářského instrumentu veřejného notáře Petra Michalova z Prahy ze dne 30. června 1347 (Praha)“,*

následně si uvedený konvolut archiválií (bez již vyňatých archiválií bod body 1. až 4) nechal posoudit z hlediska jeho charakteristiky, provenience, struktury a obsahu soudním znalcem PhDr. Vladimírem Růžkem, jmenovaným pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací oceňování archiválií, a byl ve znaleckém posudku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

*vypracovaném dne 13. 5. 2018, znalcem výslovně upozorněn na to, že jde o konvolut archiválií, které si ze sbírek Zemského archivu Království Českého neoprávněně přisvojil F. D., nar. xxxx, zemř. xxxx, jenž k nim měl jako tehdejší zaměstnanec a pozdější xxxx Zemského archivu Království Českého v období mezi rokem xxxx, kdy začal v archivu pracovat jako xxx, a rokem xxxx, kdy byl z funkce xxx odvolán, přístup a jenž si z neoprávněně přisvojených archiválií vytvořil svoji privátní sbírku, a dále byl upozorněn, že z tohoto důvodu je třeba archiválie vrátit Zemskému archivu v Opavě nebo předat do Státního oblastního archivu v Praze, případně Literárnímu archivu Památníku národního písemnictví nebo Národnímu archivu jakožto právnímu nástupci bývalého Zemského archivu Království Českého, jelikož ke konvolutu archiválií nenabyl vlastnické právo ani F. D., ani jeho dědicové a ani nikdo jiný,
a přesto listiny*

ad 1. a 2., tj. „notářský instrument Petra Reindla z 1. června 1414, vydaný ve věci rozhodnutí odebrat Janovi z Jesenice doktorát kanonického práva a vyblásit nad ním (v souvislosti s Janem Husem) ztíženu klatbu“ a „notářský instrument Martina, kdysi Havla z Trnavy, ze dne 2. prosince 1406, kterým se zveřejňuje rozsudek Blažejje, řečeného Vlk ze Strážné, děkana královské kaple Všech svatých a konzerváta pražské univerzity, ve sporu scholia pražské univerzity Jana z Borotína proti Pechovi z Borotína o dědictví“ poté v přesně nezjištěné době a za nezjištěných podmínek převedl na další osobu, a

ad 3. a 4., tj. „listinu papeže Klimenta VI. ze dne 26. ledna 1347 (Avignon), kterou papež Kliment VI. dává souhlas ke založení Univerzity Karlovy“ a „transsumpt této listiny v podobě notářského instrumentu veřejného notáře Petra Michalova z Prahy ze dne 30. června 1347 (Praha)“ prodal prostřednictvím bankovní instituce J&T Banka a.s. kupní smlouvou ze dne 25. 6. 2018 Univerzitě Karlově, za což od J&T Banka a.s. inkasoval dne 27. 6. 2018 převodem z bankovního účtu číslo xxx na jeho na bankovní účet číslo xxx částku 20.000.000 Kč.“

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný, a to do všech jeho výroků, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce.
4. Předně namítá, že dotčené historické listiny nebyly součástí konvolutu, v řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by jednoznačně a bez pochybností toto prokazoval, závěr soudu je postaven toliko na hypotetické konstrukci, kterou vytvořila obžaloba, jež je založena na domněnkách a spekulacích některých svědků. Soud tím porušil zásadu presumpce nevinny a z ní vyplývající pravidlo in dubio pro reo a zásadu pravdivého zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto směru se dovolává ustálené judikatury Ústavního soudu i rozhodovací praxe, zejména rozhodnutí I.ÚS 733/01, N 26/32 SbNU 239, IV. ÚS 36/98, N 54/11 SbNU 43, IV. ÚS 260/05, jež částečně cituje.
5. Rozebírá ve věci provedené dokazování s tím, že soud po celou dobu hlavního líčení již předjímal, že zakládací listiny UK i notářské instrumenty, byly součástí konvolutu v rozhodné době, kdy měl obžalovaný s konvolutem disponovat, a že to byl on, kdo tyto 4 předmětné listiny z konvolutu někdy vyňal s tím, že si s nimi vůbec nemohl dovolit obchodně jakkoli nakládat, neboť se jedná o listiny vzácné, kdy si ani nemohl myslet, že by je kdy mohl prodávat. Neexistuje žádný dobový či jiný soupis listin, který by prokazoval, jaké konkrétní listiny v konvolutu byly v rozhodné době, kdy s ním měl disponovat.
6. Obhajoba poukazuje na to, že konvolut v rozhodné době posuzoval znalec PhDr. Vladimír Růžek, autor znaleckého posudku ze dne 13. 5. 2018, přičemž předmětné zakládací listiny UK ani notářské instrumenty v posudku uvedeny nebyly, neboť nebyly ani součástí posuzovaného konvolutu, když sám tento znalec při výslechu potvrdil, že tyto 4 listiny při svém znaleckém zkoumání neviděl a neviděl ani obžalovaného nikdy s tímto nakládat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

7. Poukazuje též na výpověď svědka M. D., dědice pozůstalosti, který neznal konkrétní obsah balíků s listinami, které měl prodat svědku A. L., ani jeho výpověď proto neprokazuje, že předmětné listiny byly součástí konvolutu v rozhodné době. Pokud jde o notářský instrument Jana z Jesenice, kdy soud v rozsudku uvedl, že svědek D. tuto listinu bez jakýchkoli pochybností poznal podle její pečeti, je nutno poukázat na to, že sám svědek uvedl, že danou listinu nikdy neotevřel a její obsah neviděl, proto ji již z povahy věci nemohl obsahově identifikovat. Pokud tento svědek uvedl, že pergamen s pečetí viděl na internetu v souvislosti s aukcí za 7 000 000 Kč, a že na to byl upozorněn ve Státním archivu, tak z toho, co viděl svědek na internetu nelze jednoznačně dospět k závěru, že listina, která měla být svědkem jako součást pozůstalosti předána L., byla právě notářským instrumentem Jana z Jesenice. Navíc taková identifikace listiny byla organizována ze strany zaujaté osoby, která podávala trestní oznámení. V řízení před soudem nebyla tomuto svědku předmětná listina s pečetí ani její internetová fotografie předložena, k identifikaci tak vůbec nedošlo. Pokud jde o samotnou pečeť a jednoznačné ztotožnění předmětné listiny jen podle pečeti, to je nemožné, neboť stejnou pečetí bylo jistě opatřeno i mnoho dalších listin, vyhotovených stejným notářem Petrem Reindlem již v minulosti, nikoli toliko notářský instrument Jana z Jesenice. Sám svědek D. uvedl, že pergamen s pečetí zkoumal naposledy před cca 15 lety, pak jej viděl až na internetu, kdy byl vydražen za 7 000 000 Kč, což vylučuje možnost jednoznačné identifikace dané listiny. Navíc v pozůstalosti bylo mnoho dalších pečeti, zejména v rámci sbírky pečeti, která svědkovi utkvěla v paměti. U svědka D., který k identifikaci listin dopěl až poté, co se dozvěděl, že notářský instrument Jana z Jesenice byl vydražen za 7 000 000 Kč, pak i existuje jednoznačná motivace právě k takovému ztotožnění listin, neboť sám jako poškozený v tomto řízení uplatňuje vůči obžalovanému nárok na náhradu škody, tomu též odpovídá i výpověď svědkyně Mgr. J. K., která uvedla, že poté, co oslovila M. D., byl rozčilen, že v podstatě byl asi ošizen.
8. Pokud jde o svědka Z. U., ani ten bez pochybností neprokazuje, že předmětné listiny byly součástí Konvolutu v rozhodné době, když uvedl, že předmětné listiny nebyly součástí štosů, které měly tvořit konvolut, a zároveň konstatoval, že nemůže s jistotou říci, že by předmětné listiny pocházely z daných balíků, tedy ze sbírky F. D., nevyločil ani, že mohly pocházet ze zdroje jiného. To odpovídá tomu, že obžalovaný řadu listin získal odjinud, a to včetně zakládacích listin UK, což doložil příslušným dokladem o zakoupení listin od M. S., rakouského starožitníka, a jeho čestným prohlášením o nabytí vlastnického práva k těmto listinám, které bylo předloženo bance J&T při jejich koupi od obžalovaného. Soud však zamítl výslovný návrh obhajoby na výslech tohoto svědka, neboť se to nehodilo do jeho teorie, chování soudu je tak od počátku předpojaté, kdy uvedl navíc, že obžalovaný si listiny dokládající koupi od tohoto starožitníka účelově vytvořil, a že jsou pro nevěrohodné. Ani e-mailová komunikace svědka U. se svědkyní PhDr. B. Z. neprokazuje, že předmětné listiny byly v rozhodné době součástí konvolutu, neboť svědek U. předpokládal toliko, že zakládací listiny UK by mohly být vyloučeny z pozůstalosti D., nebyl si jistý. Žádná e-mailová komunikace mezi těmito dvěma svědky pak není založena v soudním spise. Součástí e-mailové komunikace (přeposlané od svědkyně Z.) ze dnů 19. – 20. 4. 2018 na č.l. 1554, pak není žádná fotodokumentace a není zde ani žádná zmínka o štítku či razítku.
9. Ani údajný nález obálky s číslem 461, která měla být nalezena v konvolutu po jeho předání zaměstnancům Národního archivu, pak neprokazuje, že zakládací listiny UK byly v rozhodné době, kdy měl obžalovaný s konvolutem disponovat, součástí konvolutu, nebylo prokázáno, že tato obálka se v rozhodné době v konvolutu nacházela, mohla tam být založena dodatečně omylem či jinak, až po předání celého konvolutu Národnímu archivu. Svědek Růžek uvedl, že při znaleckém zkoumání vzal každý dokument do ruky a otevíral obálky, po předložení fotografie uváděné obálky však vypověděl, že si neuvědomuje, že by při procházení sbírky tam byla. Z výpovědi paní K. je jednoznačné, že je dán zájem Národního archivu na tom, aby v tomto řízení bylo stanoveno, že zakládací listiny UK byly součástí konvolutu, že byly nezákonně odebrány z majetku Zemského archivu (předchůdce Národního archivu). I kdyby uvedená obálka byla součástí konvolutu, což

připustit nelze, bez pochybností by to neprokazovalo, že v rozhodné době byla součástí konvolutu i zakládací listina UK, neboť nebylo bez pochybností prokázáno, že v této obálce byla tato listina UK umístěna ani kdy tomu tak mělo být. Údaje z nápisu na obálce nevylučují, že by zde mohla být jiná listina, zejména když je na obálce uvedena jiná datace, než ze které zakládací listina UK pochází (1347). Nápis Comstitutio Clementis pak znamená, jak uvedl i svědek H., pouze „Výnos Klimenta VI.“, tento papež během své funkce vydal několik desítek tisíc výnosů a dokumentů.

10. Ani č. 461 na štítku, který byl nalepen na zakládací listině, bez pochybností nevylučuje, že jde o listiny, které měly být obsahem konvolutu, i svědkyně K. totiž uvedla, že sbírka je velmi chaotická, amatérsky dělaná. Svědkyně K. uvedla, že tato obálka měla být nalezena až někdy dodatečně poté, co došlo k prodeji zakládacích listin Univerzitě Karlově. Tato obálka měla touto svědkyní být tedy údajně "nalezena" až poté, co krabice s pozůstalostí prošel svědek H., a to právě spolu se svědkyní K., jak vypověděl svědek H., která jako první a jediná o této obálce počala najednou, až po prodeji předmětných listin hovořit a bez dalšího dodatečně atribuovat tuto obálku do předmětného konvolutu.
11. Další takto neprokázanou domněnkou je i tvrzení soudu, že se obžalovaný snažil nějak zastříť pravý původ těchto listin, resp. jejich spojitost se sbírkou F. D.. Nikdo nikdy netvrdil a žádným důkazem nebylo prokázáno, že by právě obžalovaný nějaký štítek či razítko z nějaké listiny odstraňoval. Soud neprovedl žádné ohledání předmětné listiny, znalecký posudek nebojný důkaz, kterým by takové návodné nařčení obžalovaného soudem bylo prokázáno.
12. Dále obhajoba rozvádí, že řadou důkazů bylo prokázáno, že rodina D. v průběhu 20. století listiny ze sbírky rozprodávala na aukcích a v antikvariátech. To potvrdil znalec Růžek ve znaleckém posudku i ve své výpovědi s tím, že o tom svědčí ve sbírce vložené informační lístky. Potvrdila to i svědkyně K. a totéž se uvádí i v dokumentu „Tzv. Sbíрка F. D.“, jakož i svědek H., jenž uvedl, že V. D. v rámci finanční nouze prodal některé dokumenty ze sbírky a že po těchto dokumentech zbyly ve sbírce prázdné obálky. Ve znaleckém posudku svědka Růžka bylo také uvedeno, že podle sdělení rodiny D. zřejmě mnoho písemností skončilo při úpravách bytu pro nedostatek místa ve sběru papíru, kdy i svědkyně K. uvedla, že ji tuto skutečnost potvrdil M. D., možná proto ve sbírce některá čísla chybí. Stejně tak svědek M. D. vypověděl, že po úmrtí jeho prarodičů, cca v roce 1964, probíral předmětnou sbírku archivář K. B. a vybíral z ní listiny, přičemž k tomu svědkyně K. potvrdila, že pan B., když se v minulosti k pozůstalosti dostal, předal některé originály do Zemského archivu v Opavě a do archivu Černínů, v roce 2019 pak předal svědkyni K. další štos archiválií ze sbírky F. D.. Proto již objektivně dnes nelze zjistit, jaké všechny listiny sbírka F. D. vůbec původně obsahovala, neexistuje ani žádný dobový soupis těchto listin a nelze prokázat ani jak se obsahově vyvíjela následně v rodině D. v průběhu dalšího více než století, když mj. potomci F. D. v průběhu 20. století listiny ze sbírky rozprodávali na aukcích a v antikvariátech, mnoho písemností rodina D. vyhodila při úpravách bytu a řada listin byla ze sbírky vyjmuta již před více než půl stoletím panem K. B., který ještě v roce 2019 měl u sebe minimálně štos archiválií z této sbírky.
13. Dále obhajoba namítá, že ani nebyl bezpečně a spolehlivě prokázán zdrojový trestný čin, neboť k prokázání trestní odpovědnosti za trestný čin podílnictví podle 214 tr. zákoníku je nutné nejprve prokázat tzv. zdrojový (hlavní) trestný čin, tedy to, že věc byla získána trestným činem hlavního pachatele, kterým byl dle obžaloby F. D.. To se nestalo, nebylo ani v tomto směru soudem provedeno žádné dokazování, což blíže rozebírá, přičemž se dovolává rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. NS 6 Tz 9/2016, jež částečně cituje. V tomto směru namítá, že nebylo prokázáno zejména, že zakládací listiny UK a notářské instrumenty se v rozhodné době nacházely v Zemském archivu; F. D. měl konkrétně tyto listiny v dispozici; tyto listiny byly odneseny ze Zemského archivu právě F. D.; F. D. získal tyto listiny trestným činem, tedy při naplnění všech znaků skutkové

podstaty nějakého jeho konkrétního trestného činu, včetně prokázání subjektivní stránky — tedy jeho úmyslu věc ukrást, zpronevřit či jiným trestným činem si věc přisvojit či ponechat. Závěr soudu o tom, že konkrétně zakládací listiny UK a notářské instrumenty si neoprávněně přivlastnil F. D. ze zemského archivu, jenž k nim měl jako zaměstnanec Zemského archivu někdy v letech xxx až xxx přístup, je opět jen žádoucí teorie soudu, bez opory v dokazování. I kdyby bylo prokázáno, že F. D. měl předmětné 4 listiny v zemském archivu u sebe a že tyto listiny odnesl ze zemského archivu právě on (což obhajoba nepřipouští) neprokazuje to, že tyto listiny získal nějakým trestným činem., což rovněž blíže rozebírá. Poukazuje na to, Svědci H., U. i K. shodně potvrdili, že bylo v tehdejší době zcela běžné, že se listiny odnášeli domů, resp. se s nimi pracovalo doma a dělo se tak ve značném rozsahu a naprosto legálně. Z výpovědí svědků zkrátka vyplývá, že pokud vůbec F. D. měl archiválie u sebe doma, bylo to v tehdejší době zcela legální a v tomto bádání a studiu archiválií pokračoval i po odchodu ze zemského archivu do penze v roce xxx až do jeho smrti v roce xxx doma také naprosto legálně, když tuto držbu a studium archivních materiálů doma i po odchodu do penze měl F. D. oficiálně povoleno historickou komisí Zemského výboru, jak se naprosto konkrétně uvádí v monografii K. B. a také v dokumentu „Tzv. Sbírká F. D.“ ze dne xxx. Až do své smrti tedy F. D. měl a držel všechny předmětné listiny (pokud je skutečně měl) naprosto legálně, a na jeho straně nedošlo nikdy k žádnému projevu vůle si zapůjčené archiválie neoprávněně přisvojit, a tedy ani nedošlo na jeho straně ke spáchání žádného zdrojového — trestného činu. Neobstojí proto ani závěr soudu, že vzhledem k tomu, že F. D. do své smrti listiny nevrátil, jednal tak se záměrem vytvořit si z nich soukromou sbírku, a tedy nevrátit je jejich skutečnému majiteli. Tento záměr rozhodně prokázán ani prokazován soudem nikdy nebyl, jde o nepodloženou spekulaci, kterou však vyvrací i provedené důkazy. Nebyl prokázán ani prokazován úmysl F. D. předmětné listiny ukrást, zpronevřit či jakýmkoliv jiným konkrétním trestným činem si je přisvojit — nebyla tedy vůbec prokázána ani subjektivní stránka takového zdrojového trestného činu. Jednání F. D. bylo dobově i z dnešního pohledu naprosto běžné a legální a nebylo žádným trestným činem.

14. Odvolatel v návaznosti na výše uvedené pak namítá, že absenci zdrojového trestného činu vylučuje úmysl obžalovaného Podle judikatury i komentářové literatury platí, že „k naplnění subjektivní stránky trestného činu podílnictví podle 214je třeba, aby pachatel znal všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že čin spáchaný jinou osobou, kterým byla věc nebo jiná majetková hodnota uvedená v tomto ustanovení získána, je trestným činem. Poněvadž nebyly spolehlivě zjištěny a prokázány všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že předmětné 4 listiny získal F. D. trestným činem (naopak provedené důkazy toto vylučují), nemohl logicky takové neprokázané okolnosti znát ani obžalovaný. Obžalovaný tedy nemohl vědět ani být srozuměn s tím, že dané listiny pocházely z této domnělé trestné činnosti, a v souladu s výše uvedenou judikaturou tak nemohlo dojít k naplnění subjektivní stránky trestného činu podílnictví. Podle judikatury Ústavního soudu platí, že „úmysl pachatele nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat. Závěry o zavinění nesmějí nabýt povahy jakýchsi presumpcí“, k takové presumpci úmyslu ze strany soudu nyní však došlo, a to jak ve vztahu k údajnému zdrojovému trestnému činu F. D., tak potažmo ve vztahu k obžalovanému.
15. Obhajoba rozporuje skutková zjištění soudu s tím, že existuje řada jiných možností, jak se mohly předmětné 4 listiny dostat z jejich původního místa uložení k dalším nabyvatelům. Nelze bez pochybností vyloučit mj. následující možné skutkové varianty: 1) předmětné listiny se mohly ztratit nebo dostat do oběhu z jejich původního místa uložení, 2) mohly se ztratit nebo dostat do oběhu z příslušného archivu ještě před započítáním činnosti F. D. v Zemském archivu, 3) mohly se dostat do sbírky F. D. (jeho pozůstalosti) z jiného zdroje, než že by byly odneseny F. D. ze Zemského archivu (např. od nějaké soukromé osoby) 4) mohla je ze Zemského archivu odnést a dát do oběhu jiná osoba, která k nim měla přístup (např. xxx G., J. P. nebo jiná nezjištěná osoba), 5) F. D. nebo jiná nezjištěná osoba, která listiny získala ze Zemského archivu, nemusela být v době spáchání činu

trestně odpovědná (např. pro nepřičetnost, nedostatek věku, skutkový omyl apod.) 6) F. D. měl listiny ze Zemského archivu legálně k domácímu studiu (což měl oficiálně povoleno i po jeho odchodu do penze v roce xxx) a do jeho smrti v roce xxx nedošlo z jeho strany k projevu vůle si tyto listiny neoprávněně přisvojit, tedy nedošlo k naplnění skutkové podstaty žádného trestného činu, 7) předmětné listiny se kdykoliv v průběhu let mohly dostat ze sbírky F. D. různými způsoby (prodej v aukcích a antikvariátech, předání do sběru, předání K. B. či jiné osobě apod.) do držení jiných soukromých osob v našich zemích či v zahraničí a mohly být dále převáděny na neomezené množství dalších nabyvatelů v dobré víře. Za této situace obžalovaný neměl a nemohl mít vědomost o tom, že listiny případně byly získány trestným činem.

16. Úmysl obžalovaného v žádném případě neprokazuje ani to, že zakládací listiny UK byly prodány prostřednictvím bankovní instituce. Svědkyně A. v tomto směru potvrdila, že banka byla oslovena z její strany, aby listiny odkoupila pro Univerzitu Karlovu, neboť se objevili další zájemci o tyto listiny a Univerzita Karlova nebyla schopna koupit listiny sama v krátkém čase realizovat, obžalovaný nebyl v žádné anonymitě a svou identitu netajil. O tom svědčí mj. i to, že smlouvy a veškerou dokumentaci k prodeji podepisoval jako fyzická osoba na své jméno (nikoliv např. přes nějaké zahraniční právnické subjekty).
17. Obhajoba namítá dále, že i kdyby listiny byly získány trestným činem F. D., došlo v mezidobí k vydržení jejich vlastnictví, které vylučuje trestní odpovědnost, což je dokládá i odborné vyjádření prof. JUDr. K. E.. Tedy i kdyby byla prokázána hypotéza, že F. D. předmětné listiny získal nelegálně ze Zemského archivu (což rozhodně prokázáno nebylo), i tehdy ze strany jeho dědiců došlo k vydržení vlastnického práva k těmto listinám, a to buď již podle úpravy všeobecného občanského zákoníku z roku 1811 (období od smrti F. D. v roce xxx do roku 1950), nebo podle úpravy občanského zákoníku z roku 1964 ve znění novely č. 509/1991 Sb. (období od 1992 do 2013), případně podle úpravy občanského zákoníku z roku 2012 (období od 2014). Vlastnické právo dědiců vylučuje trestní odpovědnost v souvislosti s následným nakládáním s těmito listinami. Se závěrem soudu, jež se odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, která se však zabývají skutkovou podstatou úplně jiného trestného činu a skutkově s o zcela odlišné případy, nemůže souhlasit. V tomto směru poukazuje obhajoba na to, že i v odborném vyjádření Prof. J., který byl vyžádán policejním orgánem, ze kterého v rozporu s principem rovnosti zbraní soud vychází, když současně odmítá stanovisko jiného, erudovaného právního odborníka, předložené obhajobou, se uvádí, že tento případ je výjimečný mimořádně dlouhou dobou, která uplynula mezi údajným činem hlavního pachatele a tvrzeným skutkem, je tedy nutné zkoumat, zda po stránce občanskoprávní nemohlo za daných okolností přece jen dojít k nabytí vlastnického práva originálním způsobem (vydržením movité věci, tzv. nabytím od nevlastníka či neoprávněného držitele), protože pokud by po stránce občanskoprávní bylo třeba hledět na podezřelé již jako na vlastníky předmětu, nemůže se zřejmě jednat o trestný čin dle § 216. Výkon práva vlastníka věc zcizit by tu měla povahu okolnosti vylučující protiprávnost.“ Podle judikatury Nejvyššího soudu předmětem útoku trestného činu podílnictví podle § 214 tr. zákoníku je cizí věc nebo jiná majetková hodnota získaná trestným činem nebo jako odměna za takový trestný čin. Objektem tohoto trestného činu je cizí majetek, resp. cizí věc získaná trestným činem jiné osoby než podílníka, předmětem tohoto trestného činu je cizí věc nebo jiná majetková hodnota získaná trestným činem nebo jako odměna za takový trestný čin. Otázka nabytí vlastnictví k předmětným listinám, ať už vydržením nebo jinak, je pro posouzení tohoto trestného činu rozhodující, neboť pokud nakládání s listinami bylo oprávněným výkonem práva vlastníka, nejedná se o nakládání s věcí cizí a jde o okolnost vylučující protiprávnost takového jednání. Vzhledem k tomu, že neexistuje důkaz nepoctivého úmyslu ve vztahu ke všem potomkům F. D., není ani možné již dnes vyvrátit platné vlastnické právo posledního dědice, M. D., který nakládal se sbírkou s právem vlastníka, což vylučuje trestní odpovědnost i ve vztahu k dalším převodům včetně převodu obžalovaným na další nabyvatele.

18. Obhajoba uvádí dále, že i kdyby byla prokázáno, že předmětné listiny získal F. D. trestným činem, že opravdu byly součástí konvolutu, že nebyly vydrženy dědici F. D., i tak by došlo k platnému nabytí vlastnického práva k listinám ze strany A. L. podle § 1111 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl v dobré víře v oprávnění M. D. převést vlastnické právo ke konvolutu. Pokud A. L., potažmo obžalovaný, takto nabyl vlastnické právo k předmětným listinám, byl oprávněn s těmito disponovat s právem vlastníka, což vylučuje trestní odpovědnost ve vztahu k dalšímu nakládání s těmito listinami, ať už byl dalším nabyvatelem kdokoli. I tato skutečnost vylučuje trestní odpovědnost obžalovaného v souvislosti s nakládáním s těmito listinami.
19. Nemohlo pak v důsledku jednání obžalovaného dojít na straně Univerzity Karlovy ani kohokoliv jiného k žádné škodě ani bezdůvodnému obohacení, a to vzhledem k tomu, že jednání obžalovaného nebylo protiprávní a nedošlo ke spáchání žádného trestného činu. Univerzita Karlova získala předmětné listiny na základě řádné a platné kupní smlouvy s bankou J&T, tyto listiny i nadále vlastní a drží, obdržela plnění podle smlouvy, nebyla nijak ochuzena a kupní cenu nezaplatila bez spravedlivého důvodu. V tomto řízení nebylo vůbec prokazováno, že by smlouva mezi Univerzitou Karlovou a bankou J&T byla neplatná. Pokud není prokázána neplatnost této smlouvy, nemůže být prokázán ani vznik bezdůvodného obohacení. Obžalovaný není a nebyl v žádném smluvní vztahu k Univerzitě Karlově, žádnou škodu či bezdůvodné obohacení jí tedy Univerzitě Karlově nepůsobil a ani způsobit nemohl, natožpak za situace, kdy Univerzita Karlova je stále vlastníkem předmětných listin.
20. Brojí proti tomu, že, soud zamítl návrh obhajoby na výslech svědka M. S., což byl klíčový důkaz, čímž došlo k porušení ústavního práva obžalovaného na spravedlivý proces, resp. práva na obhajobu. Soud totiž neumožnil provedení důkazu, jež by vyvrátil ve vztahu k zakládacím listinám UK věrohodnost nepřímých „důkazů“, resp. nepodložených domněnek archivářů, znalců a jiných odborníků, na základě kterých vystavěla obžaloba celou svou konstrukci, kterou bez jakýchkoliv pochybností převzal soud prvního stupně. Současně platí, že věrohodnost svědka, jak je opakovaně judikováno, si soud může vyhodnotit jedině tehdy, když ho vyslechne. Jinými slovy definitivní hodnocení věrohodnosti svědka lze učinit až po jeho vyslechnutí v hlavním líčení, a soud není oprávněn — pokud je sám nevyslechl — implicitně vyvozovat pravdivost jeho výpovědi, resp. sám hodnotit jeho věrohodnost nějak na dálku (v daném případě do Rakouska). Pokud tak soud učinil, došlo rovněž k porušení principu spravedlivého procesu v trestním řízení.
21. Obžalovaný namítá dle § 30 odst. 1 tr. řádu podjatost celého senátu, s jehož vědomím předsedkyně senátu postupovala, jakož zcela samotné předsedkyně senátu Mgr. Pavly Hájkové, a to pro její poměr k projednávané věci a k osobám, jichž se úkon i řízení přímo dotýká. Předsedkyně senátu se totiž dle vlastního sdělení dne 28.6.2021 sama z vlastní iniciativy vypravila do Národního archivu, kde měla bez jakéhokoliv předchozího vyrozumění obhajoby sama kontaktovat posléze vyslychanou svědkyni K., s touto bez přítomnosti obhájce komunikovat, společně s ní studovat a fotografovat některé listiny z Konvolutu uloženého v tomto archivu (viz „fotografie z Národního archivu učiněné předsedkyní senátu dne 28.6.2021“ na č. l. 1287-1291 a protokol z hlavního líčení dne 8.9.2021, str. 2). Svědkyně K. přitom byla oznamovatelkou, podávala trestní oznámení, na tomto případě spolupracovala a je v úzkém kontaktu i s dalšími svědky — historiky, má jasný zájem na výsledku tohoto trestního řízení a byla i jednou z klíčových svědků, o které soud opřel své rozhodnutí. Obhajobě pak bylo umožněno svědkyni K. vyslechnout až poté, co došlo ke shora uvedenému styku předsedkyně senátu se svědkyní, a to až dne 8.9.2021. Trestní řád žádný institut jakéhosi vyšetřujícího soudce nezná (těžiště a povinnost dokazování spočívá na obžalobě, jak shora uvedeno), nezná žádnou možnost provádění takových úkonů ze strany soudu bez vědomí a účasti obhajoby. Navíc, v důsledku tohoto procesně nepřijatelného postupu soudu, existuje důvodná obava, že svědkyně K. mohla být před výslechem předsedkyně senátu nějakým způsobem ovlivněna či naopak předsedkyně senátu mohla být ve svém náhledu na daný případ ovlivněna touto svědkyní.

Podle názoru obhajoby proto tímto postupem došlo také ke krácení práva na obhajobu a porušení principu spravedlivého procesu. S ohledem na výše uvedené obžalovaný namítá porušení procesních předpisů při uvedeném postupu předsedkyně senátu, v jehož důsledku je minimálně výsledk svědkyně K. zatížen vadou, pro kterou je tento důkaz nepřipustným.

22. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušil a rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby.
23. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům. Veřejné zasedání o odvolání konal odvolací soud přitom v nepřítomnosti obžalovaného, který byl řádně a včas o termínu veřejného zasedání vyrozuměn a sám o tokový postup požádal.
24. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány podstatné procesní vady, které by měly za následek jeho zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, právo obžalovaného na obhajobu bylo respektováno.
25. Soud prvního stupně provedl dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci tak, jak mu to ukládá trestní řád v ustanovení § 2 odst. 5. Řádně provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalovaného, tyto řádně provedené důkazy pak hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, který stanoví, že orgány trestního řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Řádně zjištěný skutkový děj posoudil obvodní soud správně i po stránce právní, takže výroku o vině nelze ničeho vytknout, vina obžalovaného byla provedenými důkazy bezpečně prokázána.
26. Rozsudek pak soud prvního stupně i řádně odůvodnil z hlediska náležitostí § 125 tr. řádu. Ten mj. stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují, z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti dle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu, případně u zprošťujícího rozsudku.
27. Pokud jde o námitku podjatosti, jež byla součástí odvolání obžalovaného, o té již bylo rozhodováno samostatně. Odvolací soud v tomto směru pouze připomíná, že soud I. stupně usnesením ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. 44 T 34/2021, rozhodl tak, že: „Podle § 31 odst. 1 tr. řádu předsedkyně senátu Mgr. Pavla Hájková ani přísedící Mgr. Pavel Švásta a Bc. Jitka Smržová, nejsou vyloučeni z projednávání v trestní věci proti obžalovanému J. S., nar. xxx v Xxx, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 44 T 34/2021“. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný včasnou stížnost, kterou Městský soud v Praze usnesením, zn. 67 To 204/2022, ze dne 10.1.2023, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl, kdy v podrobnostech odvolací soud nyní odkazuje právě na toto své usnesení, mj. i s odkazem na ustálenou judikaturu zejména Nejvyššího soudu, konkrétně na usnesení, sp. zn. 11 Tdo 21/2018, ze dne 21. 11. 2018, a ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. Tdo 1495/2015, jakož nález Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 371/04, a sp. zn. III. ÚS 441/2004, jež se uvedenou problematikou rovněž zabývají.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

28. Pokud jde o námitku obhajoby, že předsedkyně senátu si opatřila kopii předmětných archiválií nepřipustným způsobem, když dle vlastního sdělení dne 28.6.2021 sama, z vlastní iniciativy vykonala návštěvu Národního archivu, kde měla studovat a pořizovat fotografie listin dle jejího výběru z předmětného konvolutu historických listin, jakožto důkazy proti obžalovanému, a to minimálně v součinnosti s posléze vyslychanou svědkyní K., (viz „fotografie z Národního archivu učiněné předsedkyní senátu dne 28.6.2021“ na č. l. 1287-1291 a protokol z hlavního líčení dne 8.9.2021, str. 2), která byla oznamovatelkou, podávala trestní oznámení, na tomto případu spolupracovala s policií a je v úzkém kontaktu i s dalšími svědky – historiky, má tedy jasný zájem na výsledku tohoto trestního řízení a byla i jednou z klíčových svědků, o které soud opřel své rozhodnutí, odvolací soud se s názorem obhajoby v tomto směru neztotožňuje. Předsedkyně senátu soudu prvního stupně předně nebyla při tomto svém úkonu ve styku s uvedenou svědkyní, jež následně byla před soudem v hlavním líčení vyslychána, není žádného důvodu považovat vysvětlení předsedkyně senátu v tomto směru (mj. v rozhodnutí dle § 30 odst.1, 31 odst.1 tr. ř.), za zavádějící. Konvolut archiválií byl připraven v předem určené místnosti, při „úkonu“ nebyl nikdo jiný v místnosti přítomen, nedocházelo k žádné komunikaci o projednávané věci s osobami, jež byly následně vyslyhány v pozici svědků. Byť musí odvolací soud připustit, že bylo samozřejmě nejjednodušší, aby předsedkyně senátu o tomto svém záměru vyrozuměla všechny strany řízení, neučinila tak, a to ani v případě obhajoby, obžaloby ani poškozeného, rovnost stran zůstala zachována. Soud samozřejmě může i z vlastní iniciativy opatřovat ve věci potřebné důkazy ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Předmětný konvolut listin, jeho kopie, přitom není důkazem novým, dosud neznámým, ale v poněkud horší, vcelku nevalné kvalitě, byly všechny listiny do spisu již zařazeny v průběhu přípravného řízení, před podáním obžaloby, což připustila i obhajoba v odvolacím řízení. Předsedkyně senátu pořídila toliko kvalitnější kopie, které následně založila do spisu a strany s nimi seznámila, není důvodu, aby toto mohlo mít a mělo tak fatální zásah do obsazenosti rozhodujícího senátu, jak se obhajoba domáhá, a to již právě s ohledem na ústavní princip zákonného soudce. Pokud jde o tzv. „kontakt a komunikaci“ předsedkyně senátu se svědkyní K., poukazuje odvolací soud na to, že je vyloučeno, aby předsedkyně senátu rozhodovala dle toho, jak by jí případně tato měla ovlivňovat, což jednak ze spisu nevyplývá, jednak to sama předsedkyně senátu v již citovaném usnesení, kde rozhodovala o námitkách podjatosti, vyloučila. Jak již uvedeno, dotčené fotokopie listin, jež jsou ve spise založeny a jež byly pořízeny předsedkyní senátu, již ve spise, byť v naprosto nevalných fotokopiích, založeny byly, a to ještě před podáním obžaloby, nejedná se rozhodně o žádné nové důkazy, které by nebyly již dříve opatřeny. Odvolací soud také poukazuje na to, že obhajoba měla samozřejmě již možnost v rámci výslechu svědkyně K. u hlavního líčení před soudem, kdy tato byla vyslychána dne 8.9.2021, zatímco kopie listin si předsedkyně senátu aktualizovala 28.6.2021, podrobně si tuto svědkyni vyslechnout k uvedené problematice, která obhajobu, jak vidět z odvolacích námitek, tíží, což však neučinila. Lze tedy shrnout, že uvedený postup předsedkyně senátu, byť není zcela obvyklým, ještě neznamená to, že jím došlo k porušení práv obhajoby, k porušení práva na spravedlivý proces a dal., neboť došlo toliko ke kvalitnějšímu pořízení fotokopií listin, jež se ve spise nacházely již od přípravného řízení, nejedná se tedy o postup, který by mohl mít za následek nemožnost tyto aktualizované kopie použít v tomto trestním řízení jako důkaz.
29. Ani s námitkami obhajoby v tom směru, že žádný z provedených důkazů dosud nesvědčí o vině obžalovaného a že vůbec nebyl objasněn zdrojový trestný čin, se odvolací soud ztotožnit nemůže. Nalézací soud ve věci řádně provedl opravdu obsáhlé dokazování, kdy kromě výslechu obžalovaného, který je dopodrobna a věrně popsán a reprodukován v odst. 5. písemného odůvodnění napadeného rozsudku, vyslechl dále svědky Mgr. J. K., xxx Oddělení fondu samosprávy a státní správy Národního archivu, Mgr. J. H. Ph.D., zaměstnance Archivu hl. m. Prahy (xxx), PhDr. Vladimíra Růžka, jež vypracoval znalecký posudek z pozůstalosti D. na archiválie pro obžalovaného, dále Prof. M. B., A. L., Mgr. V. J., PhDr. Z. U., Ing. M. D., Mgr. J. T., PhDr. B. Z., Ph.D., K. A., MBA, prof. MUDr. T. Z., Dr.Sc., MBA, prof. PhDr. P. S., Ph.D., J. S., PhDr. M. K.,

V. K., J. R., V. N., Dr. Š., Ing. P. K., jejichž výpovědi jsou velmi podrobně, v souladu se spisem, citovány v odst. 6. – 35. písemného odůvodnění napadeného rozsudku, kdy obsah jejich výpovědí je v rozsudku zaznamenán detailně a odpovídá spisovému materiálu, proto odvolací soud na toto zcela odkazuje.

30. Prvostupňový soud dále provedl, a to řádně, tedy v souladu s trestním řádem, řadu důkazů listinných, které doslovně cituje, rovněž souladně se spisem, jak jsou v něm obsaženy, a to včetně přepisů odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, kdy odposlech byl prováděn za dodržení všech zákonných ustanovení trestního řádu, v odst. 37-91 písemného odůvodnění napadeného rozsudku, kdy obsah těchto listinných důkazů tak, jak je v odůvodnění rozsudku citován, rovněž plně odpovídá spisovému materiálu, proto odvolací soud i na toto zcela odkazuje, neboť by jen opakoval to, co soud prvního stupně již podrobně uvedl, kdy konkrétní listiny, jejich obsah, věrně rekapituluje podrobně v odst. 38. – 81, jakož 82-91. Odvolací soud tedy v případě listinných důkazů jen zmiňuje, že soud prvního stupně provedl jako listinné důkazy konkrétně - kupní smlouvu mezi Univerzitou Karlovou a J&T Banka, a.s. (č.l. 54-55), na niž navazuje faktura č. xxx výpis z účtu na č.l.674-CD-R, seznam archiválií (č.l. 56-99), posudek Národního archivu s fotodokumentací (č.l. 100-163), Analýzu archivního původu notářského instrumentu Petra Reindla z 1.6.1414 v záležitosti Mistra Jana z Jesenice od Mgr. J. H., Ph.D., s fotodokumentací (č.l. 164-174), znalecký posudek č. 1/2018 ze dne 13.5.2018 soudního znalce PhDr. Vladimíra Růžka pro obžalovaného (č.l. 175-191), kupní smlouvu mezi Ing. M. D. a Antikvariátem Xxx ze dne 11.5.2018 (č.l. 192-194), záznam z prohlídky fondu D. F. (č.l. 199-206), kupní smlouvu mezi Ing. P. K. a Mgr. J. T. ze dne 9.7.2018 (č.l. 301-303), smlouvu o zprostředkování prodeje věcí formou provedení aukce mezi Ing. P. K. a spol. 1. Art Consulting Brno CZ, s.r.o., ze dne 10.10.2018 (č.l. 304-309), 3 dobrozdání Mgr. V. J. ze dne 30.4.2018 (č.l. 317-318, 319, 320), smlouvu o zprostředkování prodeje věcí formou provedení aukce mezi R. P. a spol. 1. Art Constulting Brno CZ, s.r.o., ze dne 20.3.2019 (č.l. 329-332), sdělení Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci (č.l. 333), úřední záznam o vytěžení Ing. R. P. (č.l. 334-337), fotodokumentaci SMS komunikace mezi V. N. a J. T. (č.l. 345-350), rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 42C 81/2019 (č.l. 351-354), e-mailovou komunikaci doloženou prof. MUDr. T. Z., CSc., MBA. (č.l. 361-365, 375-377), fotodokumentaci (č.l. 378-384), protokol o převzetí listin mezi Univerzitou Karlovou a J&T Banka, a.s. (č.l. 370), fakturu J. S. - J&T Banka, a.s. (č.l. 422), e-mailovou komunikaci J. S. – Mgr. J. K. (č.l. 420, 423-434, 447-450), dobrozdání PhDr. Z. U. (č.l. 462-463), sdělení ministra kultury PhDr. Zaorálka ze dne 18.8.2018 (č.l. 492-494), vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (č.l. 523-554), DVD+R s fotografiemi listin (č.l. 585), DVD s daty Útvaru zvláštních činností (ÚZČ) (č.l. 621), vyhodnocení výpisů telekomunikačního provozu (č.l. 658-659), sdělení Finančního analytického úřadu s datovým CD-R (3x) s výpisy z účtů (č.l. 673-674, 677-678, 679), výpisy z účtů (č.l. 689-691), sdělení České spořitelny a.s. (+ CD-R s výpisy z účtů) (č.l. 731-734, 735-740, 766, 778-779, 780-781), sdělení Komerční banky a.s. (+ CD-R 2x) (č.l. 753, 759-762, 768, 791), sdělení Oberbank AG (č.l. 770-771), sdělení UniCredit Bank (č.l. 773), sdělení ČSOB (č.l. 783), sdělení Equa Bank (č.l. 785-787), sdělení Hypoteční banky (č.l. 789), protokol o vydání věci (č.l. 792-794, 795, 817-822, 823-866), protokol o předání věci s fotodokumentací (č.l. 796-816, 870), protokol o odnětí věci (č.l. 868-869), usnesení o zajištění věci (finančních hotovostí na účtech a nemovitostí) (č.l. 880-882, 924-949, 1021-1023, 1035-1037, 1047-1049, 1079-1081, 1092-1094), soupis konvolutu listin převzatých Národním archivem (č.l. 888-917), oznámení policejního orgánu katastrálním úřadům (č.l. 1055-1059, 1060-1064), výpisy z katastru nemovitostí (č.l. 1065-1071, 1099-1104), opis RT (č.l. 1193), vyjádření prof. E. k obžalobě státní zástupkyně (č.l. 1214-1233), sdělení rektora UK prof. Z. z 2. 7. 2021, včetně příloh, dobrozdání z 20.6.2018, korespondenci s prof. B., dobrozdání prof. S., vyjádření Dr. H. a kopie předávacích protokolů (č.l. 1245, 1246, 1247), fotodokumentace (č.l. 1248, 1249, 1250), protokol o převzetí listin (č.l. 1251), vyjádření k charakteristice prof. H. (č.l. 1252), včetně barevné fotodokumentace (č.l. 1254, 1256, 1257, 1258, 1259, 1260, 1261, 1262), dobrozdání (č.l. 1263,

1264), vyjádření prof. H. (č.l. 1265-1266), protokol o převzetí listin z 27. 6. 2018 (č.l. 1267), listiny předložené obžalovaným dne 28.6 2021 a označené od č. 1 do č. 18 (č.l. 1287-1291), publikaci nejstarší listiny Univerzity Karlovy předloženou obhájcem (č.l. 1317), CD prezentaci Mgr. H. (č. l. 1318), včetně fotodokumentace z této prezentace na (č.l. 1319-1375), sdělení ÚVN ke zdravotnímu stavu pana Z. (č.l. 1379), originál sdělení (č.l. 1413).

31. S odvolacími námitkami, které směřují do výroku o vině, se odvolací soud pak ztotožnit nemůže, neboť ve věci řádně provedenými důkazy vina obžalovaného v nezbytném rozsahu, bez vážných pochybností, byla prokázána. Odvolací soud v této souvislosti musí poukázat na skutečnost, že proces hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu. Odvolací soud o tohoto procesu může vstupovat toliko ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy nejsou soudem I. stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného na úkor důkazů svědčících v jeho neprospěch a naopak. To se v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem do hodnocení důkazů zasahovat. Navíc námitky uvedené v odvolání byly v podstatě, až na výjimky, uplatněny odvolatelem již v prvoinstančním řízení, kdy soud prvního stupně se s nimi v rámci písemného odůvodnění napadeného rozsudku řádně vypořádal.
32. Odvolací soud pak, pokud jde o rekapitulaci ve věci řádně provedených důkazů, poukazuje na jejich nezkrácenou interpretaci nalézacím soudem, zejména v odst. 39-91 napadeného rozsudku, na toto pak rovněž odkazuje, neboť by jen uváděl a opakoval to, co soud prvního stupně uvedl. Pouze zdůrazňuje mj., že provedeným dokazováním bylo naprosto jednoznačně a nevyvratitelně zjištěno, že obě zakládací listiny UK (tedy listina, na které je zachycen opis listiny ze dne 26. ledna 1347, kterou papež Klement VI. svoluje k založení UK, jakož notářsky ověřený opis této listiny) byly prodány na základě kupní smlouvy ze dne 25. 6. 2018 prostřednictvím spol. J&T Banka, a.s, a to za částku 19 999 000 Kč Univerzitě Karlově. Ta přímo neznala identitu osoby, jež listiny prodávala, neboť je kupovala právě prostřednictvím uvedené banky. Univerzita Karlova pak předmětnou částku poukázala dne 27. 6. 2018 na účet spol. J&T Bank. č. xxx, což jednoznačně vyplývá z bankovních informací, konkrétně výpisů z bankovních účtů, přičemž právě částka 20 000 000 Kč byla dne 27. 6. 2018 poukázána spol. J&T Banka na účet obžalovaného J. S., který také vystavil fakturu č. xxx, datovanou dnem 28. 6. 2018, která dokládá, že J. S., Xxx xxx xxx, vystavil spol. J &T Banka, a.s., k úhradě částku 20 000 000 Kč, a to za historickou listinu k založení Univerzity Karlovy a za její notářský opis (č.l. 422). Sám obžalovaný pak v průběhu června 2018 nabízel krabici s archiváliemi D. Národnímu archivu za 1 000 000 Kč, s archiváři pak ale místo něho začal jednat M. Z., kterého obžalovaný označil jako majitele pozůstalosti, když M. Z. se vydával za příbuzného rodiny D.. Ke sbírce archiválií shromážděných F. a V. D. i obžalovaný nechal vypracovat znalecký posudek soudním znalcem PhDr. Vladimírem Růžkem, kdy ten zde mj. uvedl a obžalovaného jednoznačně upozornil, že sbírka obsahuje též archiválie, které F. I. D. a jeho syn V. D. získali jejich odcizením ze sbírek různých institucí, k nimž měli oba přístup, přičemž tento znalec obžalovanému i doporučil, aby archiválie předal do archívů, jež i specifikoval a doporučil.
33. Odvolací soud po přezkumu všech důkazů výše citovaných a rozvedených, soudem prvního stupně řádně provedených, dospěl k závěru, a to v naprosté shodě se závěry soudu prvního stupně, že vina obžalovaného J. S. jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku, byla bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Jeho obhajoba, že nic takového nespáchal, neboť předmětné listiny (zakládací listiny UK) se k němu dostaly přes rakouského starožitníka M. S., který mu je nabídl asi půl roku před tím, než mu svědek L. předal balíky listin od Ing. M. D., přičemž o notářských instrumentech z r. 1406 a 1414 mu není nic známo, nikdy je neviděl před trestním řízením, nikdy s nimi nedisponoval, tedy je ani nikomu nenabízel k prodeji a neprodal, je spolehlivě provedenými

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

důkazy, jež soud hodnotil velmi podrobně a přesvědčivě, ne toliko ojedinele, ale ve všech vzájemných souvislostech, prokázána. Obhajoba ve svém obsáhlém odvolání, pokud jde o reprodukci ve věci provedených důkazů, zejména výpovědí svědků a znaleckých posudků, jednotlivé výpovědi hodnotí toliko ojedinele, bez vzájemného propojení a souvislostí, nikoli pak už ve všech vzájemných souvislostech, spolu i s listinnými důkazy, se samozřejmě snaží prokázat opak, tedy nevinu obžalovaného, nicméně odvolací soud se s ní ztotožnit opravdu nemůže. Jak již uvedeno výše, hodnotící úvahy nalézacího soudu, jež jsou obsaženy v odst. 92-97 se velmi podrobně, obsáhle a vyčerpávajícím způsobem zabývají veškerými ve věci provedenými důkazy, kdy i soud pečlivě odůvodňuje, a to právě v kontextu s důkazy, jež řádně provedl, proč nemohl přistoupit na obhajobu obžalovaného ke konci řízení předestřenou a prezentovanou, tedy, že předmětné listiny získal od M. S., starožitníka z Rakouska, což dokládal i „čestným prohlášením“ takové osoby, neboť právě s ohledem na provedené dokazování toto posoudil jako tvrzení nevěrohodné a prohlášení jako vykonstruované, učiněné ve snaze oddálit meritorní rozhodnutí a vyvinut se z trestní odpovědnosti, kdy by toto, právě již s ohledem na nezvratitelné důkazy, které byly již provedeny, prostě obstát nemohlo.

34. Odvolací soud tedy na hodnotící úvahy nalézacího soudu, které se podrobně obhajobou obžalovaného v kontextu s provedenými důkazy zabývají, odkazuje, neboť, jak již uvedl, toliko by jinými slovy opakoval, co nalézací soud již uvedl, když odvolací námitky co do obsahu v podstatě byly uplatněny již v prvoinstančním řízení a soud se s nimi řádně vypořádal.
35. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, ten nepochybil, pokud výše popsání jednání kvalifikoval jako zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 1. 2019. Toho se dopustí ten, kdo ukryje, na sebe nebo na jiného převede věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky nebo v cizině jinou osobou, nebo jako odměna za něj, získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu, přičemž je ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody v rozmezí 3-8 let. Bylo totiž v tomto trestním řízení nade vší pochybnost spolehlivě zjištěno, jak ze shora uvedeného vyplývá a jak výstižně soud prvního stupně uvádí, že obžalovaný nejenže získal dne 28. 6. 2018 částku 20 000 000 Kč z prodeje zakládajících listin UK, ale navíc měl finančně participovat i na výtěžku aukcí obou jmenovaných notářských instrumentů z 24. 2. a 9. 6. 2019. Lze se tedy i se závěrem soudu prvního stupně ohledně doby dokonání skutku obžalovaným v červnu 2019 (tedy za účinnosti trestního zákoníku ve znění novely č. 287/2018 Sb., kdy by takové jednání obžalovaného naplňovalo znaky skutkové podstaty uvedeného zločinu, a to s ohledem na ust. § 2 odst. 2 tr. zákoníku). Skutečností však opravdu zůstává, že se v průběhu tohoto trestního řízení nepodařilo prokázat bez vážných pochybností, kdy konkrétně a za jakých okolností obžalovaný převedl (ať úplatně, bezúplatně, nebo jinak) inkriminované notářské instrumenty na další osobu, která z toho profitovala či měla profitovat. Pokud by obžalovaný ukončil jednání až po 31. 1. 2019 bylo by skutečně nutno toto jednání již právně kvalifikovat jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku, který je pro pachatele přísnější. V souladu se zásadou in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, dospěl soud prvního stupně k závěru, že je nutno vycházet z toho, že obžalovaný ukončil protiprávní jednání v době před nabytím účinnosti citované novely zák. č. 287/2018 Sb. (podle níž by jeho jednání bylo kvalifikováno jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku, kdy je pachatel ohrožen přísnější trestní sazbou, konkrétně trestem odnětí svobody na 3-10 let. Proto., naprosto v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, prvoinstanční soud předmětné jednání obžalovaného kvalifikoval jako zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 1. 2019. Touto novelou trestního zákoníku došlo opravdu navenek k formálnímu zrušení trestného činu podílnictví podle § 214 tr. zákoníku, nicméně to neznamená, že jednání, které bylo dosud těmito trestnými činy postihováno, není nadále považováno za trestné. Skutková podstata uvedeného trestného činu se včlenila do skutkové podstaty trestného činu legalizace výnosů z

trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku. Proto není možno uzavřít, jak opět správně soud prvního stupně upozorňuje, že by ve výroku napadeného rozsudku citované jednání obžalovaného v současné době nebylo trestně nepostižitelné, když podle nové právní úpravy by jeho jednání materiálně naplňovalo znaky zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku, kdy tato právní kvalifikace však není pro obžalovaného příznivější.

36. Pokud soud prvního stupně dospěl k tomu, že z analýzy relevantní právní úpravy na území České republiky v době působení F. D., archiváře, kterou provedli profesori Právnické fakulty xxx – prof. J. a prof. D., s níž se soud plně ztotožňuje, vyplývá, že jak v době, kdy byly archiválie svévolně přisvojovány F. D., tak i po celé období poté až do současné doby, byly archiválie získány jednáním naplňujícím znaky trestného jednání, kvalifikovaného jako krádež či zpronevěra, nemůže odvolací soud proti tomuto ničeho podotknout, neboť i on s tímto naprosto musí souhlasit. Zdrojový trestný čin by byl v té době kvalifikován jako krádež a obdobné jednání by bylo trestně postižitelné i podle všech pozdějších právních úprav, to v souladu s vyjádřením prof. J., kdy skutečně svědeckými výpověďmi (zejména sv. H.) bylo navíc objasněno, jakým F. D. a pak i V. D., jeho syn, pracovali s archiváliemi, jakým způsobem je označovali, razítkovali, číslovali atd., resp. to, že z nich vytvářeli jakousi „soukromou“ sbírku. Soud prvního stupně správně poukazuje na to, že svědek Dr. H. popsal u hlavního líčení původ a cestu uvedených listin od 14., resp. 15. století až do jejich přechodu do arcibiskupského archivu a následně do archivu Země české, s tím, že právě F. D. si listiny z archivu půjčoval a bral domů. Skutečně, i kdyby bylo vzato v potaz, že to bylo legálně, v souladu s tehdejší praxí, neměl oprávnění je po prozkoumání nevrátit zpět, a to nejpozději r. xxx, kdy byl odvolán z funkce xxx Zemského archivu. Odvolací soud musí jednoznačně přisvědčit soudu prvního stupně v tom, že uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že tyto archiválie byly neoprávněně, nejpozději v r. xxx vyneseny ze Zemského archivu, kdy F. D. do své smrti v r. xxx tyto listiny nevrátil, a to naprosto neoprávněně, jejich skutečnému vlastníkov, popsané jednání by v tehdejší době (tj. koncem 19. století, počátkem 20. století) mohlo být kvalifikováno jako krádež, případně jako zpronevěra. Na základě takto zjištěných okolností tedy dospěl i odvolací soud k závěru, že archiválie byly na území České republiky získány trestným činem, a tedy že tento znak skutkové podstaty trestného činu podílnictví je naplněn. Syn F. D., V. D., navíc věděl, že se jedná o listiny otcem přinesené ze zemského archivu a ani on je po smrti F. D. nejen že nevrátil, ale pokračoval navíc s rozšiřováním sbírky svého otce, kterou následně zpracovával, a katalogizoval tím, že jí opatroval razítky a štítky s evidenčními čísly. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, není podstatné to, kdo a kdy věc ukradl, resp. kdo se dopustil tzv. zdrojového trestného činu, ani to, převedl-li pachatel následně takto odcizenou věc přímo od zloděje či od osoby třetí. Podstatné je, že se jednalo o věc, která byla odcizena krádeží anebo zpronevěrou, tj. získána na území České republiky trestnou činností.
37. Odvolací soud se pak i naprosto ztotožňuje s přesnými závěry soudu prvního stupně v tom směru, že k vydržení vlastnického práva ke konvolutu archiválií z pozůstalosti F. D. nedošlo a dojít nemohlo, když obhajobě v tomto směru přisvědčit nemůže. Soud prvního stupně, byť daná problematika je dosud nepředpokládaná, přiléhavě aplikuje usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 4. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1297/2013, jakož usnesení téhož soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 7 Tdo 1593/2017-146, kdy se Nejvyšší soud zabýval otázkou naplnění skutkové podstaty legalizace výnosů z trestné činnosti, jeho závěry jsou však skutečně přiléhavé i na nyní projednávanou věc, tj. při posuzování otázky naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podílnictví účinného do 31. 1. 2019. Odvolací soud jen opakuje v tomto směru, že Nejvyšší soud v těchto případech shledal irelevantním, pro účely posouzení trestnosti, zda měl pachatel trestného činu k věci současně i vlastnické právo, resp. zda toto právo mohl nabýt vydržením. Zodpovězení otázky případného vydržení konvolutu archiválií z pozůstalosti F. D. jeho dědicem V. D. či některým z jeho potomků, resp. otázky případného nabytí vlastnického práva k těmto věcem ze strany sv. L. či ze strany obžalovaného, tak není pro posouzení trestnosti jednání obžalovaného podstatné. Nicméně

odvolací soud je přesvědčen, shodně s obžalobou i soudem nalézacím, že zjištěné skutečnosti nasvědčují spíše tomu, že k vydržení vlastnického práva, a to ani k vydržení mimořádnému (které nevyžaduje držbu pravou) dojít nemohlo. Syn F. D., V. D., věděl, že jeho otec pracuje jako xxx zemského archivu, resp. jeho xxx, a že v rámci plnění svých pracovních povinností si běžně odnášel z archivu k sobě domů archiválie, tj. byl si vědom (resp. mohl a měl si být vědom) toho, že po smrti otce mají být archiválie vráceny zpět do archivu. To že zemřel, neopravňovalo nikoho, aby si archiválie, které zemřelému nepatřily, měl je pouze se svolením či úzusem zapůjčené, pokud by nezemřel, musel je vrátit, nic ho neopravňovalo k tomu, aby si je za života ponechal. To znamená, že syn F. D., V. D., ale ani jeho syn, Ing. M. D. (který ve své výpovědi uvedl, že si je vědom toho, že jeho pradědeček F. D. archiválie odnášel domů ze zemského archivu), si rovněž byli této skutečnosti vědomi a z důvodu absence dobré víry, pokud jde o vydržení, vlastnické právo k archiváliím nabýt nemohli.

38. Pokud jde o výši prospěchu, kterou obžalovaný získal trestným činem, hodnotu předmětných archiválií, správně soudem vycházel soud ze skutečnosti, že obžalovaný prodal zakládací listinu spolu s opisem této listiny, a to za využití prostředníka, Univerzity Karlově, za částku v podstatě 20 000 000 Kč. Jedná se přitom o škodu, potažmo prospěch, velkého rozsahu ve smyslu výkladového ustanovení § 138 trestního zákoníku (a to jak podle § 138 trestního zákoníku účinného do 30. 9. 2020, kdy tato hranice byla stanovena na 5 000 000 Kč, tak i podle tohoto ustanovení účinného od 1. 10. 2020, kdy byla novelou č. 333/2020 Sb. uvedená hranice posunuta na 10 000 000 Kč, a tedy se užití tohoto novelizovaného znění jeví vůči obžalovanému jako příznivější). Částky uvedené v § 138 trestního zákoníku se přitom užijí nejen na škodu jako takovou, ale obdobně i pro určení výše jakéhokoliv jiného prospěchu získaného trestnou činností. Soud tedy správně dospěl k závěru, že trestným činem obžalovaného byla současně naplněna i kvalifikovaná skutková podstata trestného činu podle § 214 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, neboť svým jednáním získal prospěch velkého rozsahu.
39. Nalézací soud pak nepochybil ani při úvaze, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Vzhledem ke znaleckému posudku, který vyhotovil pro obžalovaného uznávaný odborník, soudní znalec PhDr. Vladimír Růžek, jenž byl v tomto řízení řádně vyslechnut, musel, obžalovaný, a to i jako zkušený starožitník, vědět, navíc když na to i znalec upozornil, že předmětné archiválie pocházejí zřejmě z trestné činnosti jiné osoby, a to nejméně dne 14. 5. 2018, kdy mu byl posudek předán. Se závěrem soudu prvního stupně v tom směru, že o nezákonném úmyslu obžalovaného svědčí i okolnost, že se listiny snažil prodat prostřednictvím bankovní instituce, kde měl kontakty, tedy v podstatě anonymně. Univerzita Karlova, která měla od počátku samozřejmě eminentní zájem o koupi těchto listin, s tím byl srozuměn i obžalovaný, musel to i z předmětu věci předpokládat, se jméno obžalovaného, který zakládací listiny nabízel k prodeji, nikdy, oficiální cestou, do začátku trestního stíhání, resp. prověřování, nedozvěděla. Proti závěru, že obžalovaný přitom svým jednáním zamýšlel zastít nejen svou identitu, ale i pravý původ listin, neboť bylo prokázáno, že z rubové strany zakládací listiny UK byl následně odstraněn štítek s číslem „461“ i stopa po razítku, které používal V. D. a které byly důkazem o tom, že tyto listiny zůstaly, byť neoprávněně, v pozůstalosti F. D., rovněž odvolací soud ničeho nenamítá, neboť jsou naprosto logickým vyústěním skutečně hluboké analýzy dané, nikoliv jednouché, zato neobvyklé a judikaturou ještě přesně neřešené, neboť ani nepředpokládané, problematiky.
40. I odvolací soud poukazuje, ve shodě se soudem prvního stupně, že stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného je dán významem dotčeného zákonného ustanovení trestního zákoníku, v tomto případě zájmem společnosti na ochraně majetku. Význam chráněného zájmu v tomto případě je skutečně velmi zvyšován historickou hodnotou předmětných listin, když správně soud vyhodnotil škodlivost jednání obžalovaného i z hlediska osoby obžalovaného. Společenská škodlivost ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku jednání obžalovaného je tudíž zřejmá, přičemž

ji skutečně, jak soud prvního stupně přiléhavě vyhodnotil, podstatně zvyšuje historický charakter věci a jejich kulturní hodnota. Nepřichází proto v úvahu jiný než trestně právní postih obžalovaného, což je naprosto ve shodě s konstantní judikaturou.

41. Pokud jde o výrok o trestu, odvolací soud připomíná, že do jeho výše může dle § 258 odst.1 písm. e) tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaného zasahovat toliko tehdy, je-li uložený trest nepřiměřeně přísný, což však neshledal. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud musí přihlídnout k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým, a jiným poměrům pachatele, jakož k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy, přihlídnout k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, přihlídnout též k účinkům a k důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
42. Soud I. stupně pak v odst. 108-110 písemného odůvodnění napadeného rozsudku odůvodňuje výrok o trestu, který v tomto případě zvolil, když při svých úvahách hodnotí význam chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen, stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného i osobu obžalovaného a jeho poměry, i s tímto se odvolací soud musí ztotožnit. Obžalovanému polehčuje, že dosud nebyl soudně trestán (v opisu rejstříku trestů má sice jeden závadový záznam, kdy rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 2 T 171/2012, byl uznán vinným přečinem neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami dle § 299 odst. 2 tr. zákoníku, kdy pak bylo upuštěno od jeho potrestání podle § 46 tr. zákoníku, nyní se pro toto odsouzení tedy na něho hledí, jako by nikdy odsouzen nebyl), nebyl ani řešen přestupkově. Zároveň mu ale nepolehčuje doznání, ke kterému samozřejmě nelze pachatele trestné činnosti nikterak nutit, pokud by tomu tak bylo, byl by takový postup orgánů trestního řízení v naprostém rozporu se základními zásadami trestního práva i s LZPS, nicméně doznání, účinná lítost a pomoc orgánům trestního řízení při objasňování trestné činnosti jsou stále nejvýraznějšími polehčujícími okolnostmi. Obžalovanému byl uložen, s ohledem na výše uvedená hlediska, trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy ve výši 3 let, kdy pachatele uvedeného zločinu je možno potrestat trestem odnětí svobody v rozmezí 3-8 let. Výkon tohoto trestu pak byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let, což je rovněž přiměřená zkušební doba k základní výměře trestu.
43. S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy obžalovaný se snažil dosáhnout uvedeným protiprávním jednáním majetkového prospěchu ve výši téměř 20 000 000 Kč, vyhodnotil soud I. stupně správně, že je na místě uložit obžalovanému i peněžitý trest, a to v souladu s ust. § 67 odst.1 tr. zákoníku. Odvolací soud pak nepovažuje peněžitý trest v celkové výši 5 000 000 (tedy ve výměře 250 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 20 000 Kč Kč) za nikterak přísný s ohledem na majetkové poměry obžalovaného (o nichž mj. svědčí i zajištěný majetek v průběhu tohoto trestního řízení), jakož právě i k charakteru trestné činnosti.
44. Správným, seznal odvolací soud i výrok, jímž byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost vydat Univerzitě Karlově, IČ 00216208, bezdůvodné obohacení ve výši 19 990 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně, počínajícím od 25. 6. 2021 do zaplacení. Univerzita Karlova se totiž řádně a včas připojila k trestnímu řízení se svým nárokem na vydání bezdůvodného obohacení, vina obžalovaného v této výši byla prokázána, tento výrok má tedy naprostou oporu ve výroku o vině, z něhož vychází. Univerzita Karlova totiž částku ve výši 19 900 000 Kč uhradila na účet společnosti J&T Banka, a.s., a jednoznačně bylo prokázáno, že tato částka byla následně, v podstatě obratem, poukázána na účet obžalovaného, který od počátku věděl, že zakládací listina spolu s opisem bude prodána Karlově univerzitě, pro tuto transakci využil jako prostředníka právě bankovní instituci J&T Banka, a.s., na straně obžalovaného tedy vzniklo bezdůvodné obohacení ve výši 19 900 000 Kč.

45. Pokud soud I. stupně pak poškozeného Ing. M. D., nar. xxx, podle § 229 odst. 1 tr. řádu soud odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, musí konstatovat odvolací soud, že proti tomuto výroku nikdo z oprávněných osob odvoláním ani nebrojil, nicméně i tento výrok byl shledán zákonným, neboť ve věci řádně provedenými důkazy rozhodně nebylo prokázáno, že právě jemu vznikla jím uplatňovaná škoda, jeho uplatňovaný nárok nebyl v tomto trestním řízení provedenými důkazy prokázán.
46. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze, jako soud odvolací, zamítl odvolání obžalovaného jako nedůvodné dle § 256 tr. řádu, neboť se s odvolacími námitkami ztotožnit nemůže, naopak se zcela a bezvýhradně ztotožňuje se závěry, jež učinil soud prvního stupně, v podrobnostech proto odkazuje na velmi podrobné a pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, neboť, jak již uvedeno i výše, by musel opakovat to, co prvoinstanční soud již uvedl.

Poučení:

I/ Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II/ Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 2. února 2023

JUDr. Jaroslava L i š k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.